

EEN VLEERMUIS ALS HUISDIER.

door
L. BELS.

Hoewel men in den tegenwoordigen tijd veel gewend is op het gebied van huisdieren, vervult het veel menschen altijd met afschuw, als ze hooren, dat ook vleermuizen als huisdier gehouden kunnen worden. Waarom eigenlijk, is het gekker om een vleermuis te houden, dan met een leeuwte te gaan wandelen?

Verleden jaar kreeg ik een levende vleermuis in handen en ik besloot hem maar als pleegkind te adopteeren, tot grooten schrik van de andere huisgenooten en het dienstmeisje. In het begin was het beestje nog een beetje bang, maar later voelde het zich echt bij me thuis.

Het was een prachtig diertje met heel groote ooren en een leuk verstandig snuitje. Z'n ooren waren bijna even lang als z'n geheele lichaam.

De groote moeilijkheid was in het begin, om een aangenaam verblijf voor hem te maken. Een leeg aquarium voldeed niet, omdat hij hierin niet kon hangen en dus niet op z'n gemak kon slapen. Een klein kooitje van fijn kippengaas bleek de ideale oplossing. Zoo gezegd, zoo gedaan; voor de somma van veertien cent werd het logies gefabriceerd en ingericht.

Een vriend van me vond het noodig, om hem een naam te geven. Maar hoe moest het diertje heeten? Bij een kraai is er een aantal standaardnamen, maar voor een vleermuis bestaan die nog niet. We kwamen toen op het illustere idee om hem „Plekkie” te noemen. Een vreemden naam zult U zeggen, maar het is een afkorting van den Latijnschen naam, die *Plecotus auritus* is en het sloeg meteen op de gave van het dier, om zich op allerlei onvindbare plaatsen te verstoppjen.

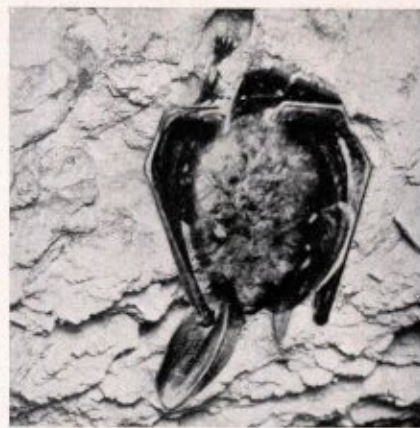
Maar laat ik niet op de geschiedenis vooruit loopen.

Plekkie hing dus rustig te slapen en trok zich niets aan van de vele belangstelling, die hij onderzond. Hij sliep den slaap der rechtvaardigen. Z'n groote ooren had hij achterover gevouwen en onder z'n vlieghuid geborgen, zoodat alleen de oordekeltjes te zien waren.

Tegen schemer werd hij echter wakker en begon rusteloos naar een uitgang van z'n woning te zoeken, echter zonder succes. Hij zal honger hebben, meende een van mijn vrienden. Dit leek me ook wel waarschijnlijk en met een handdoek gewapend zocht ik m'n kamer af naar vliegen, mugen e.d. Het was echter, alsof dit ongedierte onraad bespeurd had, want alle waren verdwenen, slechts een dikke bromvlieg, die het zeker beneden naar waardigheid vond om te vluchten, was thuis gebleven. Midden in haar overpeinzingen maakte een klap met den handdoek een plotseling einde aan haar leven.

In triomf werd ze naar de kooi gebracht en met een pincet opgediend. Plekkie begreep de bedoeling echter heelemaal niet en bedankte dan ook vriendelijk voor deze attentie.

Goede raad was duur en we besloten, de wan-

Grootoorvleermuis,
ontwakend met één oor ontplooid. *)
Foto Waage.

hoop nabij, om het eens met levende meelwormen te probeeren. Ook dit lukte eerst niet zoo best, want Plekkie had nog nooit van meelwormen gehoord en wist ook niet, dat ze eetbaar waren. Met veel moeite wisten we hem eindelijk een meelworm in z'n bekje te stoppen en... jawel hoor, hij beet er eens in en smakte eens met z'n tongetje, maar toen liet hij hem toch weer vallen.

Na nog eenige malen hetzelfde ceremonieel herhaald te hebben, had hij eindelijk den smaak te pakken en pakte ze zelfs al uit het pincet. Ook water vond hij heerlijk, want door het groote, naakte oppervlakte van de vlieghuid en ooren is hij aan een sterke verdamping onderhevig, temeer daar de centrale verwarming op mijn kamer een erge droge lucht veroorzaakte.

's Avonds ging ik rustig slapen en daar ik een zit-slaapkamer heb, hoorde ik Plekkie nog een tijd lang in z'n kooitje rondklauteren. Toen hoorde ik niets meer... tot plotseling..., wat was dat, wat kroop daar naast me op mijn kussen, een muis of zoo? Ik greep er naar in het donker. Een hoog gepiep was het resultaat en weg was het dier. Ik trok het licht aan en wat zag ik?... Plekkie, die sierlijk rondjes door mijn kamer draaide. Gelukkig was het raam dicht, zoodat hij niet kon ontsnappen. Ik controleerde de kooi, maar deze was nog dicht en toch was de vleermuis eruit. Ik begreep er niets van, totdat ik hem eens op een avond verraste bij zijn ontvluchttingspogingen. Hij kroop n.l. heel voorzichtig met zijn vleugels manoeuvreerend, door de mazen van het „net”. De mazen van de kleinste soort kippengaas waren dus toch nog te groot voor hem. Iederen nacht herhaalde dit spelletje zich en ik besloot daarom, hem maar niet meer op te sluiten en hem vrij te laten rondvliegen in de kamer. Hij moest dan zelf maar een plaatsje zoeken om te slapen. Iederen morgen hing hij op een andere plaats. Nu eens hing hij in de lampekap, dan weer zat hij in de gordijnen of achter een schilderij.

*) Cliché uit „De St. Pietersberg”, beschikbaar gesteld door N.V. Leiter en Nypels.

Op een middag zou hij gefotografeerd worden, maar waar we ook zochten, geen Plekkie. De geheele vriendschaar kwam eraan te pas en ja hoor, na twee uur ingespannen zoeken, waarbij de kamer het aanzien kreeg, alsof er groote schoonmaak was, kwam hij te voorschijn uit een koperen bloemenbak, waarin een paar potjes met cactussen stonden. Achteraf bekeken was het de plaats voor hem. Het was er vochtig, donker en warm, want de bak stond bij de verwarming. Plekkie dacht er blijkbaar ook zoo over, want in het vervolg was hij er altijd te vinden.

Het dienstmeisje liep 's morgens altijd eerst naar den bloemenbak om te kijken, of hij sliep en dan pas durfde ze met een gerust geweten de kamer te doen, mopperend op het briefje voor het raam, waarop stond, dat er niets opengezet mocht worden, als ik niet thuis was.

Plekkie en ik begonnen hoe langer hoe meer aan elkaar te hechten en al spoedig was het zoo, dat hij, als ik 's avonds thuis kwam, onmiddellijk uit z'n bakje kroop om me te verwelkomen en om eten te halen. Als ik het soms eens vergat, kwam hij op m'n bureau zitten en liep daar dan net zoolang heen en weer, tot hij z'n dagelijksch rantsoen meelwormen, dat uit 15 dieren bestond, verorberd had.

Als ik een paar meelwormen in m'n hand nam, kwam hij er al heel gauw boven vliegen en landde dan voorzichtig, pakte er één en vloog weer weg, om dat spelletje daarna net zoo lang te herhalen totdat de „koek" op was.

Water hoefde ik hem nooit te geven, daar zorgde hij zelf voor. Hij had n.l. ontdekt, dat in mijn vaste waschtafel altijd wel een paar druppeltjes water lagen.

Na het diner begaf hij er zich altijd ten spoedigste heen. Hij wurmde zich door het gordijn en liet zich dan met een plof in de bak vallen. Na gedronken te hebben, ging mijnheer altijd weer een dutje doen in z'n bakje, om dan later op den avond nog wat rond te vliegen bij wijze van avondwandeling.

Zoo langzamerhand kregen ook mijn vrienden plezier in het gezellige diertje en kwamen van tijd tot tijd eens vragen, hoe het met m'n pleegkind ging. Alleen één kon z'n afschuw niet van zich afzetten en schreeuwde altijd eerst door de deur of Plekkie rondvloog, want dan durfde hij niet binnen te komen en als hij eenmaal binnen was en Plekkie begon te vliegen, dan had hij geen rustig oogenblik meer en volgde onafgebroken de bewegingen van het rondfladderende diertje.

Zes maanden heeft deze idylle geduurd; toen werd Plekkie ziek en aangezien er nog geen vleermuizenokters zijn, was er weinig aan te doen.

Eenige dagen achter elkaar hing hij stil in zijn bakje te slapen en kwam hij me niet meer tegemoet, als ik binnenkwam.

Toen ik hem er eens uit wilde halen, bleek hij reeds eenige dagen dood te zijn....

De eerste dagen heb ik het gezellige gefladder erg gemist, want ook aan een vleermuis kan men hechten....

HOE KOMT EEN MANNETJE AAN EEN WIJFJE?

door

G. H. Waage.

(Vervolg).

Als geluidsapparaat staat den insecten ook nog de in de lucht snel bewegende vleugels ter beschikking. Bij muggen krijgt de hooge zingtoon een sexuele beteekenis. Het aantal vleugelslagen per minuut is bij de mannetjesmuggen grooter dan bij de wijfjes, wat natuurlijk een verschil in toonhoogte geeft. Zoo maakt het mannetje van de op den Zuiderzeedijk beruchte *Chironomus 450*, het wijfje 240 vleugelslagen per minuut. De mannetjesmuggen verenigen zich tot de bekende danszwermen, waaruit een mannetje zich bliksemsnel vrij maakt, zoodra hij hoort, dat een wijfje overvliegt. Ter waarneming van den zingtoon van het wijfje dienen bepaalde zintuigcellen, gelegen in de sprieten.

De bekendste zangers onder de gewervelde dieren zijn, behalve de vogels, de kikkers en padden, waaronder soorten voorkomen, die werkelijk melodieuze geluiden kunnen voortbrengen. Het geluid, dat door trilling van de stembanden ontstaat, kan versterkt worden door een of twee resonantieblazen, al naar gelang van de soort. Door een plooi in de huid kunnen deze resonantieblazen naar buiten worden uitgestulpt. Door hun geluid lokken de mannetjes, die eerder uit hun winterslaap zijn ontwaakt, en een geschikt water hebben opgezocht, de later ontwaakte wijfjes tot zich. Bij sommige soorten houdt de geluidsproductie aan, ook nadat de voortplanting heeft plaats gevonden en verliezen deze geluiden dus hun beteekenis als sexuele loktonen.

En daarmede komen we tot het zingen der mannetjes-vogels. Zeker is het antwoord op de vraag: „Waarom zingen de vogels?“, om het wijfje te lokken, te simplistisch en misschien zelfs foutief. Ongetwijfeld hangt het zingen ook hier samen met het rijpen der voortplantingsorganen, want op andere tijden zingen zij niet. Zeker laten ook vogels loktonen hooren, maar dit is iets anders dan de eigenlijke zang. Het gehoor schijnt bij de vogels in deze kwestie niet dien rol te spelen als het gezicht.

Ook vele zoogdieren stooten tegen den paringstijd geluiden uit, die ze anders niet produceeren en een deel er van mogen we met zekerheid als lokroep beschouwen. Het meest bekend is wel de bronstroep van herten en elanden.

II. DE REUKZIN IN DIENST DER SEXUALITEIT.

Zagen we in het voorgaande welken rol het gehoororgaan speelt bij het bijeenbrengen der geslachten in het dierenrijk, thans willen we nagaan, welken rol de reukzin hierbij speelt.

Voor al bij zoogdieren en vlinders treedt deze sterk op den voorgrond, terwijl we over dit onder-